

I. felvonás

Megváltás

9. fejezet

Rendeltetés I

Mira nem hitt a szemének, amikor meglátta az étellel teli bolygót. A fény által érintett oldalon zöld kontinenseket és kék óceánokat láthatott, a sötét oldalon városok pókhálószerű fényeire lehetett figyelmes. Azonban ez többnek bizonyult egy egyszerű lakott bolygónál, az Erő arról árulkodott, hogy komoly jelentősége lesz a későbbiekre nézve.

– A Hy'tara – mondta alig hallhatóan Wess. Nem tudta, honnan tudta a bolygó nevét, ahogyan azt sem, honnan ismerte ilyen jól ezt a helyet. Egyszerűen csak érezte, hogy ez egy kereskedővilág, ahol a sekák mellett tucatnyi más faj is megfordult, emellett több olyan várossal rendelkezett, ahol senkit sem érdekelt különösebben, hogy ki landolt és miért, amíg kellő összeggel szolgáltak a leszállásért.

– Hogy mondd? – kérdezte a sarokból Noeya. A szemén alig látszott sérülés nyoma, azonban a rettenetes fájdalom arról árulkodott, hogy nem fogja visszanyerni a látását.

– Itt leszállhatunk – felelte Mira. – Nem tudom, mit érnek majd nekik a kreditek, de a fém az fém, a leszállást fedeznie kell majd. Ha leértünk, keresünk valakit, aki foglalkozni tud a szemeddel, hátha csak az én gyógyító-képességeim korlátoztak.

– Először térképeket keresünk, aztán élelmet szerzünk, pénzt és alkatrészeket, utána jöhet a szemem – felelte Adane.

– Nem, a látásod többet ér, mint a hajó – rázta a fejét Wess.

– Sith vagyok – szögezte le Noeya. – Nem gondolod, hogy bármin átgázolnék, ha akkora problémát jelentene a látásom? Zavarni zavar, de Arina megtanított rá, hogy bekötött szemmel is boldoguljak. Az Erő előbb-utóbb úgyis rendbe fogja hozni.

– Rendszerben – bólintott rá Mira. – Arina?

– Ő vezetett be a Sötét Oldal tanításaiba – magyarázta Noeya. – Egy ideig azt hittem, hogy egészen jól haladok, aztán kerített magának egy másik tanítványt, engem meg elküldött a búsba. Nem akartam szó nélkül távozni, de muszáj volt. Mesterek... – rázta a fejét lenézően.

– Nem egyszerű tanítványnak lenni – helyeselt Mira. – Emlékszel rá, amikor mondtam, hogy Fenn ölte meg a vérszerinti szüleimet? Én sem akartam annyiban hagyni a dolgot, de aztán muszáj lett.

– Csak tudnám, hogy mi tér el annyira a két oldalban – mondta tűnődve Noeya. – Az oké, hogy elméletben teljesen elvág egymástól a kettő. De manapság már elmosódtak a határok. Mi hiába állunk más oldalon, a céljaink közősek és eddig a megoldási útjaink sem tértek el olyan sokban.

– Talán mert egyikünk se igazi jedi, vagy sith? – vetette fel Wess. – Csak megjártsszuk a szerepünket, mert tudjuk, hogy ezt várja tőlünk a környezetünk. Én hiába próbálok kedves és megértő lenni, semmi közöm nincs már a Rendhez, te pedig annyit haragszol a világra, amennyit csak akarsz, ha igazi sith lennél, már rég megszabadultál volna tőlem.

– Hogyne, majd vakon megölöm az egyetlen segítőmet – rázta a fejét Noeya. – Amúgy mikor tudnánk leszállni?

A Skyranger perceken belül landolt I'hara városában. A sötétszürke, rozsdás bádogházak rengetege egy szegény település képét keltette, ennek ellenére a páros biztos volt benne, hogy fedezni tudják a szükségleteiket.

Mira annyi kreditet markolt fel, amennyit csak tudott. Sejtette, hogy az itteniek nem látnak majd bennük túl sok értéket, ezért meglepődött rajta, hogy hajlandóak voltak a pénz fémtartalmának megfelelően felváltani. Az ötszáz tka elegendőnek bizonyult a kikötéshez, valamint a hajó feltankolásához és úgy tűnt, hogy a szükséges dolgok beszerzése sem jelent majd problémát.

– Tudsz menni? – fordult a társához Wess, mikor bezárult a leszállórámpa.

– Az Erő segítségével, ja – vágta rá Noeya. – Nem láttál még miralukot?

– Mi van, ha belebotlasz valamibe? – kérdezte Mira. – Nyugodtan maradhatsz, egyébként is kell valaki, aki őrzi a hajót... A múltkor is kikapcsolták a védelmi ágyúkat.

– Belelátok a jövőbe, ezért tudni fogom, hogy a lában neki fog ütközni valaminek, ezért még időben felemelhetem – magyarázta Adane. – A hajó miatt pedig ne aggódj, amíg nem fejtik meg a kódot, nem lehet probléma!

– Miért, mi az? – mondta kíváncsian Wess.

– A legbiztosabb kód, amit valaha is ismertem. Még Darth Arinától lestem el: Hottentotterstotterrotteltmutterlattengitterkottterbeutelrattenhottentottenattentaterfünderhottentottenkriminalbeamte.

Mira csak lesett.

– És... Öhm... Ez mit jelent? – kérdezte döbbsen.

– Annyit tesz, hogy ezt a hajót senki sem kötheti el – felelte Noeya.

– Az biztos – helyeselt kerek szemmel.

***

A börtönhajó a Hy'tara felett lépett ki a hiperútból. Sigil sárga szeme gyűlölettel nézett le a felszínre, a fedélzeten már mindenkivel végzett. Miután Gra'hax elmondta neki az irányítókódokat, hermetikusan lezárta a Hidat, majd kiszívta a levegőt a fedélzetről. Ám ez nem volt elég. Még több életnek kellett elvesznie, hogy táplálhassa a sith végtelen éhségét.

– Tri'ax börtönhajó, itt a Vezírség, ütközőpályán halad a bolygóval, azonnal magyarázza meg a viselkedését! – hangzott a komon keresztül.

Sigil nem szólt semmit. Minden energiát a pajzsokba irányított, majd megbizonyosodott róla, hogy egy népes és egyben még elérhető felszíni célpont felé tart.

– Tri'ak börtönhajó, változtasson útirányt, különben tüzet nyitunk!

Az öreg vállat rántott, folytatva azt, amit a gyilkos rendeltetése diktált. A seka rendszerőrök rövidesen tüzet nyitottak rá, azonban a kétrétegű pajzs fel tudta fogni a vörös plazma nyalábjait és sugarait. A blokkolást jelentő kék villanások közt a hajó átjutott az állandó őrőség hajóin, és belépett a légkörbe. Az úrvédelem újabb plazmalyalábokkal és pajzsmodulátorral felszerelt torpedókkal fogadta, azonban a robbanófejek csak az egyik pajzsrétegen haladhattak át.

Sigil tudta, hogy Tri'akot már nem lehetett megállítani. Nem maradt más dolga, mint egy darabban távozni a halálra ítélt óriásról.

Nem sejtette, hogy ez egy lehetetlennel határos feladatnak ígérkezett.

***

A bevásárlás nem várt eredményekkel szolgált. Ugyan nem akadt a Skyrangerrel kompatibilis alkatrész, Mira biztosra vette, hogy azzá tudja tenni őket, ezért mindent megvett, amire csak szükségük lehetett. Élelem terén sem akadt kifogásolni valójuk, errefelé jól ismerték az úgynevezett triata fajt. Amit egy seka meg tudott enni, az a másokra sem jelenthetett komoly veszélyt. Térképeket viszonylag nehezen találtak, de amint ráakadtak a megfelelő boltra, szinte fillérékért a kezükbe kaphattak egy adattárolót, amelyre minden általuk ismert, hivatalosan létező csillagot feltüntettek. A következő feladat Noeya szeme lett volna, de épp találtak egy boltot a sarkon, ahol szép, leárazott ruhákat láttak... A logika arra vezette őket, hogy több váltásruhát szerezzenek, hiszen körözhatték őket. Adane egy vakoknak szánt, díszes fejkendőt is kapott, amit a szeme elé hajthatott, arra az esetre, ha a vaksága maradandónak bizonyul.

– Akkor végre beugorhatnánk egy szemészetre? – kérdezte Mira, amint kiértek a boltból. Aggodalommal töltötte el, hogy Noeya több időt töltött el az ezüstszínű, selymes kendő kiválasztásával, mint az új, sötét trikójával, nadrágjával és cipőjével együttvéve.

– Sok lényt érzek itt, de abból csak kevés „triatát”, ami nem csoda, hiszen ez nem éppen egy emberbarát terület. Kétlem, hogy itt meglenne az, amivel vissza lehetne hozni a látásomat, ha vissza lehet egyáltalán – felelte Noeya.

– Ha meg sem próbáljuk, akkor biztos, hogy nem lehet – vágta rá Wess. – Mit veszíthetsz?

– Jó – sóhajtott fel Adane.

A páros egy óra hosszat keresgélt, sehol sem talált megfelelő felszereltségű intézményt. A szűk utcán haladva Noeya egyszer csak megtorpant.

– Mi van? – kérdezte Mira, azonnal megállva.

– Valami nem stimmel – fordult körbe Adane, a kendő széle sebesen lobogott a heves fejmozdulatoktól. Wess nem értette, hogy miért csinálta, a sith könnyebben látta az Erővel azt, amire ránézett a haszontalan szemével.

Mira felmérte a tömeget. A sekák, triaták és más, számára ismeretlen fajok sarjai zavartalanul mentek körülöttük, ügyet sem vetve rájuk. Valami mégsem volt rendben, Wess érezte az elméjében, hogy veszély fenyegeti őket. Nem értette, hogy mi, nem tudhatta, hogy ki akart az életükre törni, ezért nem tehetett mást, mint riadtan figyelte a tömeget, amíg valaki elő nem rántotta a fegyverét.

– Vigyázz! – figyelmeztette a társát Mira.

Noeya elkapta a fejét a lövéstől, ösztönösen a fénykardja után nyúlt, csak a mozdulat közben jött rá, hogy az már nem lehetett a helyén.

– Mennünk kell! – ragadta meg a karját Wess.

A tömeg már fejvesztve menekült, a páros úgy hitte, hogy kis szerencsével elmenekülhet, ha velük tart. Nem tudták, hogy kik üldözték őket, csak rohantak, ahogyan a lábuk bírta, egészen addig, amíg már maga a tömeg is rájött: nincs menekvés.

Noeya kis híján nekiment az előtte megállóknak. Az Erő sejtette vele, hogy mi történt, mégis nyújtania kellett a nyakát ahhoz, hogy pontos képet kaphasson. Az utat elállták az állig felfegyverzett seka katonák, nem kívántak a tömegbe lőni, de készen álltak rá. Adane megfordult, hogy az ellenkező irányba próbáljon egérutat nyerni, mire Mira megállította őt.

– Nincs értelme – rázta a fejét Wess. Az üldözőik egy civil ruhás katonai rajnak bizonyultak, akik blokád alá vették az utca másik végét, csapdába ejtve a tömeget.

A pánik és a halálfélelem elegye nem szült ellenállást, azonban rettenetes lármához vezetett. Az egyszerű népek jajveszékelését puskalövésnek tűntek meg. Senki sem sérült meg, a kérdéses fegyver csöve az égbe nézett.

– Polgártársaim! – szólalt fel egy magas, vékony seka, még füstölgött a kezében tartott puska. – Hamis próféták vannak köztetek, akiknek az állam elrendelte az azonnali és helybeni kivégzését. Ha most felfedik magukat, akkor csak ők halnak meg, más esetben mindenkivel végzünk.

A tömegben kétségbeesés lett úrra. Nem mondták, hogy melyik fajba tartoznak a próféták, de mindenki a triatákra gyanakodott. Noeya érezte a rájuk meredő tekinteteket, már csak idő kérdése volt, hogy rájuk bökjenek.

– *Honnan tudták?* – kérdezte Mira az Erőn át. Kimerítőnek találta ezt a kommunikációs formát, de attól félt, hogy a sűgás gyanút keltene.

– *Kit érdekel?* – felelte Adane. – *Inkább azon agyalj, hogy **ne** lövessük szét a fejünket!*

– Ismétlem, fedjék fel magukat, különben mindenkit megölünk – mondta lelketlenül a szálfá seka. – Mindenképpen meg fo...

Éktelen robaj hallatszott a magasból. Mira egy lángoló csillaghajót látott, amely hatalmas sebességgel zuhant a talaj felé. Vadászgépek tucatjai kísérték, azonban tüzeltek rá, mintsem segíteni próbáltak volna rajta. Noeya ebből semmit tapasztalt, ő csupán halált érzett és egyetlen, végtelenül gonosz entitást, ami biztos volt benne, hogy a tettét még több halál követi majd.

– *Sigil... A börtönhajó* – mondta az Erőn át a tanítványnak.

Mira nem szólt semmit, gondolkodnia kellett. Ebből a magasságból nem lehetett megmondani, hogy a hajó a fejükön landol majd, vagy negyven kilométerrel arrébb, ezért mindenki az égbe meresztette a tekintetét. Ha rájuk zuhan, akkor semmit sem tehetnek, de ha nem, kihasználhatják a tömeg és a katonák zavarát.

– Gyere! – mondta élőszóban Mira.

A páros nekiindult a káosznak. Az őket körülvevő kétemeletes házak egy átlagembernek túl magasak lettek volna, azonban ők könnyedén fel tudtak ugrani a legközelebbi ház tetejét képező rozsdás fémlapra. Mindenki az eget figyelte, ezért

senki sem látta az ugrásokat, ahogyan azt sem, amikor végigfutottak a háztetőkön, majd leugrottak a túloldalon.

Amikor leért, Mira azt hitte, megúszták. Azonban Noeya már érezte, hogy a mai nap még számos megpróbáltatást tartogat számukra...

***

– Uraim, a mai napon történelmet írunk – kezdett bele a beszédébe Rau admirális. Már csak percek maradtak a csata kezdetéig, a triaták izgatottan várták, hogy seka vért onthassanak, az admirális nem látott jobb alkalmat a kedélyek fokozására. – Mert ma nem csak megmentünk a próféta társát, nem csak tört döfünk az ellenség mellkasába, nem csak bebizonyítjuk, hogy készen állunk a szörnyszülöttek kiirtására, hanem beteljesítjük a rendeltetésünket. Megtesszük, azt, amit egy triatának meg kell tennie a felemelkedés érdekében. Mert nem mondhatom azt, hogy a mai nap könnyű lesz, sem azt, hogy mind haza fogunk térni, sőt éppen az ellenkezőjét kell állítanom, de egy dolgot garantálhatok: ami ma történni fog elengedhetetlen a megváltás érdekében!

A beszédet hatalmas lelkesedés követte, a közönséges úrmatrózoktól kezdve az elit katonákon át egészen a Rend tagjaiig mindenki egy szót skandált: megváltás. A hajók legénységét többé már nem érdekelte a gyilkolás, a sebesülés, ahogyan maga a halál sem. A hitük vezette őket és ez a veszedelmes eszme egy egész világot volt kész elpusztítani, annak érdekében, hogy több száz másik is erre a sorsra juthasson. Ez a hit alsóbbrendű, barbár, vérengző teremtményeknek állította be azokat, akiket le akart mészároltatni a követőivel, azonban a harc mestereinek tartatta őket – ezzel magyarázva azt, hogy eddig miért nem sikerült legyőzni őket.

Rau tudta, hogy kemény csata elé néz, amely még akkor is az életébe kerülhet, ha a legjobbját nyújtja. Nem hagyta, hogy becsapja őt a Hy'tara minimális védelme, ami már az érkezésük előtt megtörni látszott, ahogyan a minimális szárazföldi erők sem térítették ki a hitéből... Ennek egy ádáz csatának kellett lennie, csak így lehetett értelme a rendeltetésének.

– Lőtávolságba értünk – jelentette az elsőtiszt. – Az ellenséges flotta védelmi pozíciót vett fel... Hívnak minket.

Rau ránézett arra a három Ja'kha rendszerőrré, amelyek minimális kíséret mellett álltak fel a tizennégyszeres túlerő ellen. Pontosan tudta, hogy mit akart az ellenség: egyezkedni, kompromisszumokat kötni. A népeik harminchat háborút vívtak egymás ellen, ezek közül mindet az ő kezdeményezésükkel zártak le. Elege volt már abból, hogy a szörnyetegek a saját emberségüket használták ellenük, úgy vélte, eljött az idő arra, hogy egyszer és mindenkorra megtisztítsák tőlük az univerzumot.

– Tűz! – ordította fennhangon.

Az elsőtiszt örömmel nyugtázta, hogy elmaradt a felesleges eszmecsere. Minden hajónak továbbította az admirális parancsát, amelyek azonnal tüzet nyitottak az ellenségre. A Tria rombolók orrát hatalmas, kék fénysugarak hagyták el, amelyek keresztülvágtak az ellenséges hajók pajzsain. A masszív monstrumok darabokra

szakadtak a roppant tűzerő által, a lángoló roncsok fényét elhalványította a kísérőhajók ösztüze, a közepes méretű könnyű-cirkálók és az óriásokhoz képest apró fregattok és korvettek nem mutathattak fel számottevő ellenállást, mégis sakálökként küzdöttek az otthonukért.

– Előre! – parancsolta Rau. – A kísérőhajók takarítsák el őket, a rombolók az űrvédelmi állásokra koncentráljanak. Tin – fordult az elsőtisztjéhez –, készítsen elő egy ugrást a célterület fölé!

– Uram – felelte a tiszt –, robbanás történt a célterület mellett.

– És? – húzta a szemöldökét az admirális. – Talán már nem lenne ott az a város?

– Épp ellenkezőleg – rázta a fejét a tiszt. – Feltehetően a katasztrófa miatt minden mozgósítható katonai és félkatonai csapatot a térségbe rendelték. Ugorhatunk, de pokoli ellenállásra kell számítanunk.

– Legyen – bólintott rá Rau.

***

I'hara városa korábban csak a szabad bejárású űrkikötői miatt érdemelt némi figyelmet, most két hadsereg célpontja lett. A seka katonák zöme a város közepébe csapódott börtönhajó miatt jött, amely százezrekkkel végzett. Azonban új parancsokat kaptak, amikor megindult a triata támadás, és már harcra készek voltak, amikor a város felett a Traxan kilépett a hiperútból.

Tucatnyi löveg nyitott a tüzet a hatalmas hajóra, a pajzsai állták a sarat, miközben a lövegei viszonzták a tüzet. A hangáraiból vadászgépek indultak, a hosszú, keskeny oldaláról transzporthaj

ók váltak le, amelyek katonák ezreit és súlyos harcjárműveket juttattak a felszínre... Azonban a rombolónak akadt egy különleges rakománya is.

– Azt hiszem, már indulhatunk – szögezte le Lei.

– Mi az, hogy – bólintott rá Fenn. Deaktiválta a mágnesalpakat, majd sebességet adott a hajónak, mikor levált a Traxan oldaláról.

Tudta, hogy nem lesz egyszerű dolga, de mégsem számított egy valóságos égháborúra. A romboló körül már legalább száz vadászgép vívta a kegyetlen párbaját, csak idő kérdése volt, hogy őket is célba vegye egy seka gép.

– Nem azt mondtam, hogy minimális tűz a városra? – nézett le a lángoló épületek tengerére. – Ha Mira meghal, senkit nem emelek sehova – jelentette ki idegesen.

– Nincs veszélyben, ha fele annyira is osztozik a képességeiben – felelte Lei.

Fenn folytatta volna az aggodalmaskodást, azonban az Erő mást sugallt neki. El kellett rántania a gépet a seka vadász lövései elől, a vörös nyalábok méterekkel az ablak előtt süvítettek el.

– Valaki nem akarja tenni a dolgát? – mondta a komba.

– Rajta vagyok – felelte Selene.

A hajó lövegei automatikusan is jó teljesítményt végeztek, azonban Jaris jobban bízott egy élőben. Az ellenséges gép ismét rájuk fordult, az első lövése megrázta a hajótestet, a másodikra már nem kerülhetett sor.

– Szép volt, édesem! – mondta Fenn, amikor felrobbant a vadász.

– Az én érdemem – jelentette ki Seia.

– Azért ezt nem mondanám ilyen megabiztossággal – tette hozzá Selene.

– Lányok, még ezer másik gép van odakint! – emelte fel a hangját Fenn. – Kettő éppen most fordult ránk!

Selene azonnal kinézte magának a célpontját, kívül esett a Nim látóterén. Az első lövés mellé ment, a második már súrolta a gép oldalát, a harmadik apró darabokra robbantotta a célpontot.

– Ezt kapd ki! – mondta kihívóan Shmir.

– Alaptalan az önbizalmod – jelentette ki Seia, mikor ráfordult a saját célpontjára. Meghúzta a ravaszt, a seka vadász azonnal felrobbant – még mielőtt elérte volna a lövése. – Ez mi volt?

– Erősítés – mondta örömteli hangon Fenn. – Öt triata gép, szorosan fedeznek minket. Kár, hogy amikor már majdnem elértük a végállomást... De inkább későn, mint soha!

A letett gyalogosok és harcjárművek azonnal harcba bocsátkoztak az ellenséggel, ezért I'hara már hadszíntérré vált, mire a Reaver talajt ért. Fenn minimális kíséret mellett akart Miráért indulni, hiszen minél többen voltak, annál több ellenséget vonzottak magukhoz. Lei és Nim vele tartott, amíg Selene vigyázott a hajóra.

A három kardforgató egy romos, harc sújtotta helyre tért, ahol páncélosok motorhangja fűszerezte a folyamatos fegyvertűz és halálsikolyok lármáját. Kezdetben nem ütköztek ellenállásba, Fenn idegességét mégis tapintani lehetett a levegőben.

– Most – hangzott a szemközti épület tetejéről.

Jaris tudta, hogy ez mit jelent. Még azelőtt aktiválta a fénykardját, hogy az ellenség tüzet nyitott volna. Seia és Lei megkésve, de még időben követték a példáját, a Rend mestereiként könnyedén dacolni tudtak lövéseivel. A rajtuk ütő sekák igyekeztek fedezékben maradni, de a kardforgatók túl pontosan verték vissza a lövéseket ahhoz, hogy bármi is védelmet nyújtson ellenük.

Fenn két ellenséggel végzett, Jui és Nim fejenként eggyel. Jaris nem érezte az ellenség félelmét, ezért folyamatos támadásra számított, ám ennek az ellenkezője történt. Amikor visszapattintotta a mellkasára tartó lövést, abbamaradtak a lövések.

– Gyáva férgek – jelentette ki csalódottan Lei.

– Nem lehet ilyen egyszerű – rázta a fejét Fenn.

– Valóban nem... – felelte Seia. – Érzem...

A tetőről eléjük ugrott egy jól megtermett, kék seka férfi. A kezében megforgatta a duplakard markolatát, mielőtt aktiválta volna. Vörös szeme dacosan meredt az ellenségeire, akik megrettentek, amikor további igazságosztók ugrottak mögé.

– Három az öt ellen, ezt nevezik tisztességesnek? – rázta a fejét Lei.

– Nem, ez még csak sport – jelentette ki Fenn. – Rajta, mutassátok meg, hogy mit tudtuk! – meredt a duplakardos igazságosztóra.

– A hazáért, a szabadságért és a békéért – mondta az igazságosztó, majd támadásba lendült.

A duplakardos Fenn szemelte ki magának, Leit és Nimet két-két seka választotta a célpontjának. Jaris kivédte a vállát fenyegető kardcsapást, az igazságosztó a másik pengével a lábát támadta. A Jedi felugrott a sárga plazmatorony elől, majd hátrálni kezdett. Az igazságosztó dühödten folytatta a támadását, mire Jaris ellökte az Erő segítségével. A seka meg sem állt a szemközti ház faláig, beletelt egy másodpercbe, hogy összeszedje magát.

Mikor felugrott a földről, Fenn már csak méterekre járt tőle. Jaris egyetlen mozdulattal ketté akarta vágni az ellenségét. Az igazságosztó maga elé emelte a kardját, a plazmapengék hatalmas erővel feszültek egymásnak. Fenn elrántotta a fegyverét, majd újra lecsapott, kettévágva a duplakardot. A markolat egyik fele azonnal felmondta a szolgálatot, azonban a másik működőképes maradt. Jaris tovább támadott, a seka kitért a kék penge elől, hátrálni kezdett, majd megtorpant.

– Hiába, triata, ma meglakolsz, amiért rátámadtál az otthonunkra – szögezte le a seka, és újult erővel támadásba lendült.

Fenn kivédte az oldalát fenyegető kardcsapást, majd kontrázni kezdett. A seka elkapta a fejét a penge elől, és Jaris combjára sújtott le. A Jedit meglepte a támadás iránya, hátrított, azonban a sárga penge közel ért a kék torkolatához. Az igazságosztó kihasználta a helyzetet, lecsúszította a pengét, ami egy szempillantás alatt leszelte a markolat tetejét.

Jaris rövidesen hátrálni kényszerült. A seka erőteljes léptekkel haladt felé, le akart sújtani rá, de a sárga penge pislákolni kezdett, majd végképp kialudt a fénye.

– Hát ez sajnálatos – vágta rá Fenn, aztán állon vágta az igazságosztót.

A seka visszavüggott, Jaris kihajolt az ütés elől, majd egy jobb horoggal viszonzta azt. Az igazságosztó megtántorodott, a harmadik ütés már ledöntötte a lábáról. Fenn fölé guggolt, majd fojtogatni kezdte. Nem érdekelte, hogy már nyert, hiszen az ellensége sem tett volna mást. Addig szorította az igazságosztó torkát, amíg abba nem hagyta a küzdést, majd a kétségbeesett kapálózást. Fenn szívét előntötte a harag, esküdni mert volna rá, hogy egy pillanatra úgy érezte, élvezte.

Miután visszatért az igazi énje, Jaris letörölte a homlokáról az izzadságot és a társaira fordította a figyelmét. Fénykard híján nem tehetett mást, mint figyelt.

Jiu már levágta az egyik támadót, kihajolt a másik férfi pengéje elől, majd egyetlen erőteljes szórással vetett véget az életének. Miután megbizonyosodott róla, hogy a Jedi jól van, Nimre szegezte a tekintetét.

A nő továbbra is két igazságosztóval küzdött. Az Erővel ellökte magától a vele szemben lévő, majd megfordult, hogy a másikra koncentrálhassa a figyelmét. A seka a lábra sújtott, Seia felugrott, majd mellkason rúgta. Amikor talajt ért az ellensége már a falnak esett. Nim nem teketóriázott, odarohant hozzá, aztán a mellkasába állította a fénykardját. A gyilkolás élvezete elhomályosította az érzékeit, túl későn jutott az eszébe a másik igazságosztó.

Mikor hátrakapta a fejét a seka kardja már csak centikra volt tőle. Azt hitte, hogy meg fog halni, azonban az igazságosztó hirtelen megtorpant, Jiu fénykardja átfúrta a mellkasát, majdnem megpörköelve Nim állát.

– Gyáva férgek – ismételte Lei, amint a földre borult az utolsó holttest. Felvette a földről a seka kardját, majd Fennek dobta.

Jaris elkapta a markolatot, aktiválta azt, nem győzte húzni a száját a sárga szín láttán.

– Nem cserélhetnénk? – kérdezte a társaitól.

– Szívesen odaadnám az enyémet, de a Rend kardjai csak a tulajdonosuk DNS-ére válaszolnak – felelte Lei.

– A Templomban keríthetünk önnek egy kedvére valót – vetette fel Seia.

– Az még messze van – törődött bele Fenn. – Először Mira.

***

A csata káoszában még a tájékozódás is nehézzé vált, az odajutás azonban már a lehetetlen hátárát súrolta. A páros egyelőre el tudott szökni a fegyveresek elől, azonban védelem híján egyre kevesebb esélyük maradt az életben maradásra.

Már nem maradtak sokan az utcákon, aki nem tudta meghúzni magát valahol, az kétségbeesetten rohant... Egyetlen jól megtermett, szürke köpenyt viselő seka kivételével, aki kihívóan nézett a két nőre.

– Amit most tenni fogok, azt a hazámért kell tennem – szögezte le a férfi, mikor aktiválta a fénykardját.

– Vissza – jelentette ki Mira, amikor meglátta sárga pengét.

Megfordultak, mire egy másik igazságosztóval találták szemben magukat.

– Miattatok támadtak ránk, amíg éltek, nem lehet béke – jelentette ki a kék nő.

– Akkor elég nagy szarban vagytok – szögezte le Noeya. Nem lepődött meg rajta, hogy a kijelentés támadást váltott ki. Mivel többre tartotta magát a társánál, a férfival szemben állt fel, így Mirának a feltételezhetően könnyebb harc jutott.

A hatalmas seka le akarta vágni őt, mint egy állatot. Nem lepte meg, hogy a vak nő kihajolt a fénykard elől, de az már igen, mikor Adane a lába közé rúgott.

– Nekünk belül van – mondta rezzenéstelen arccal, majd ismét támadásba lendült.

Adane hátraugrott a kard elől, azonban megcsúszott a törmelékben, és hátraesett. Az igazságosztó kihasználta az alkalmat, a célpont fölé lépett, hogy leszúrhasa, azonban Noeya kifordult a penge alól, majd az Erővel ellökte magától az ellenségét. Nem számított sokra a tettétől, ezért valósággal sokkolta, amikor az igazságosztó belerepült egy kiálló fémdarabba, ami felnyársalta őt.

Amint megbizonyosodott róla, hogy a seka halott, a társához kapta a tekintetét. Leleményes harcosnak tartotta Mirát, mégis meglepte, hogy az ellensége már a földön térdelt, fegyvertelenül. Wess egyetlen mozdulattal eltörte a nyakát.

– Nem rossz – jelentette ki Noeya – Ki tudja, mi lett volna belőled, ha az én mesterem tanít.

– Vak? – kérdezte dacosan Mira. Kiváló mesternek tartotta Fennt, nem tudta elképzelni, hogy bárki jobb harcost faraghatott volna belőle.

– Akár – mondta viccesen Adane.

Mira megengedett magának egy enyhe mosolyt, aztán a kezébe kerítette az általa megölt seka fénykardját. Nagyon megörült neki, amikor aktiválódott a fegyver, azonban nem kedvelte túlzottan a sárga színt.

– Erre nem is gondoltam – mondta Noeya. Odament a felnyársalt igazságosztó holttestéhez, majd tapogatózni kezdett a földön.

Mira tanácstalanul figyelt. Adane újra és újra körbetapintotta a fénykardot, de sosem sikerült elérnie. A társa rövidesen megsajnálta őt, odament hozzá, felvette a markolatot a földről, majd a kezébe nyomta.

– Tessék – mondta kedvesen. – Ne köszönd meg, megkeressük a hajót, aztán keresünk valakit, aki vissza tudja adni a látásodat.

– Kizárt – rázta a fejét Noeya. – Így is boldogulni tudok.

– Látom – tette csípőre a kezét Mira.

Adane minden további nélkül vitatkozni kezdett volna a társával, azonban az Erő néma sikolyai megállították ebben. A harcmezőn a halál eltorzítja a hangját, mikor egész flották találkoznak az űrben, képzett seregek viaskodnak egymással a szárazföldön és lovagok százai csapnak össze egymással, mester és tanítványt is csak alig érzékelheti egymást, azonban ezt a jelenléte ki lehetett venni a többi közül. Torzan, nyersen, de meg lehetett tapasztalni a háborgó Erő hangtalan kiáltásain keresztül.

– Érzed ezt? – kérdezte Noeya.

– Olyan, mintha... – felelte Mira. Ismernie kellett ezt a valakit, azonban nem tudott áttekinteni azokon a borzalmakon, melyeket az Erő magában hordozott. Pedig közel volt hozzá... Elég közel ahhoz, hogy láthassa.

Wess hátra fordult, nem hitte el, amit látott. Három alak tartott feléjük, túl messze jártak ahhoz, hogy felismerhesse őket, azonban a középen álló férfiről mindent elárult az ősz haj, az ízléstelen, világos- és sötétbarna ruha és a kezében tartott lila fénykard.

– Lei – mondta alig hallhatóan Mira.

– Lei? – fordult felé Adane kételkedve. – A halott Lei?

– Igen, ő – bólogatott Wess. Ha nincs a megmagyarázhatatlan jelenléte, sosem jutott volna erre a következtetésre, azonban így nem látott más lehetőséget. – Nem tudom, hogy ez hogy lehet, de itt van kétutcányira!

– Tényleg jó ötlet volt új ruhákat venni – jelentette ki Noeya. – Na, húzzunk innen, mielőtt felismer!

***

Mire a páros elérte az űrkikötőt ott már senki sem volt. Mindenki azt hitte, hogy az első hullám itt fog landolni, azonban amikor kiderült, hogy Rau admirális és a konvencionális hadviselés két különböző dolog, a kikötő a védőknek sem kellett

túlzottan. Aki tudott az elmenekült az egyik hajóval, másokat csatába indultak, a többiek pedig kerestek egy jól védett helyet, ahol kihúzhatták az ütközet végéig.

Mira meglepődött rajta, hogy a jelszó tartotta magát, azonban Noeya tudta, hogy ezt épelmével még kitalálni sem lehet, nemhogy megfejteni. Azonban még nem lehettek megnyugvást, még mindig fel kellett szállniuk és el kellett hagyniuk a rendszert

A légi csata kavargásában viszonylag egyszerűen ki tudtak kerülni az űrbe, a problémák csak ott kezdődtek igazán, a mikor a triata flotta célba vette őket.

– Akkor erre mégsem megyünk – rántotta el a hajó orrát Mira. A kék nyalábok nem sokkal mellettük suhantak el.

– Tehát a kékségek azért akarnak megölni minket, mert a triaták mindent megtennének azért, hogy köztük legyünk, közben nem csak a feltámadt Lei akar megölni minket, hanem az egész tetves államuk... – rázta a fejét Noeya. – Ennek csak szerintem nincsen semmi értelme?

– Hm... Úgy tűnik, hogy csak távol akartak tartani minket – nyugtázta Mira, hogy már senki sem lőtt rájuk. – Szerencsére most, hogy vannak térképeink, olyan helyre tudunk menni, ahol egyik frakció sincsen – lapozott a rendszerek közt. – Vagy inkább egy olyat, amit el is tudunk érni, de még pont nem lőnek minket agyon, amint lelépünk a hajóról.

– Rendben, csak gyorsan csináld! – sürgette Noeya. – Az az érzésem, hogy ez a csata még nem ért véget... Nagyon nem.